Gânduri referitoare la suferinţele Domnului

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”

Percy Adolphus Humphreys

© SoundWords, Online începând de la: 13.03.2019, Actualizat: 13.03.2019

soundwords.de/ro/a11776.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Introducere

Sper ca ilustrarea următoare să ajute pe aceia care au greutăţi să înţeleagă diferenţa între diferitele suferinţe ale lui Hristos. Mă ocup acum în mod deosebit cu legătura între poziţia şi starea rămăşiţei alese a lui Israel din viitor. La aceasta se referă şi versetul citat mai sus din Isaia 63, *în primul rând* în sens profetic.

Capitolul 53 din cartea Isaia este conform cu Ioan 11.51 „(11:51) Dar aceasta n-a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profeţit că Isus urma să moară pentru naţiune;“ („Isus trebuia să moară pentru naţiune”), în aplicarea lui literară şi fundamentală, mărturisirea acestei rămăşiţe alese despre suferinţele şi moartea Domnului Isus Hristos pentru ea. Această mărturisire are loc *după ce* El va fi revenit în norii cerului şi ei au privit pe Acela „pe care L-au străpuns”, şi ei „vor boci pentru El”;

- **Zaharia 12.10-14:** Şi voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului duhul îndurării şi al cererilor; şi vor privi spre Mine, Acela pe care L-au străpuns“; şi vor boci pentru El, cum boceşte cineva pentru singurul lui fiu, şi se vor amărî pentru El, cum este cineva în amărăciune pentru

întâiul său născut. În ziua aceea va fi plângere mare în Ierusalim, ca plângerea din Hadadrimon în valea Meghidonului. Şi ţara va boci, fiecare familie în parte; familia casei lui David deoparte şi soţiile lor deoparte; familia casei lui Natan deoparte, şi soţiile lor deoparte; familia casei lui Levi deoparte, şi soţiile lor deoparte; familia şimeiţilor deoparte, şi soţiile lor deoparte; toate celelalte familii, fiecare familie deoparte şi soţiile lor deoparte.

- **Zaharia 13.1:** În ziua aceea se va deschide un izvor casei lui David şi locuitorilor Ierusalimului, pentru păcat şi pentru necurăţie.

- **Psalmul 51.2-4,14:** Spală-mi deplin fărădelegea mea şi curăţeşte-mă de păcatul meu. Pentru că-mi cunosc nelegiuirile şi păcatul meu este întotdeauna înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit şi am făcut ce este rău înaintea ochilor Tăi; aşa că eşti îndreptăţit când vorbeşti, eşti curat când judeci. ... Scapă-mă de vina sângelui, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele: limba mea va cânta tare dreptatea Ta.

- **Apocalipsa 1.7:** Iată, El vine cu norii şi orice ochi Îl va

vedea şi cei care L-au străpuns; şi toate seminţiile pământului se vor jeli din cauza Lui! Da, amin.

Locţiitorul compătimitor

Să ne imaginăm următoarea situaţie: un om a înfăptuit crima de înaltă trădare; el este dovedit că a făcut această crimă şi este condamnat la moarte. Să presupunem acum, că fratele acestui om se oferă domnitorului, faţă de care s-a făcut crima, din dragoste curată şi devotată pentru fratele lui ca locţiitor, ca să moară în locul fratelui. Să presupunem că domnitorul acceptă oferta locţiitorului şi este gata să anuleze pedeapsa cu moartea a criminalului şi să-i ierte total crima însăşi; însă, cu toate că locţiitorul moare, sub rezerva ca ucigaşul să rămână un timp în închisoare şi sub toate formele de disciplinare din închisoare, fără să afle că fratele lui v-a suferi pedeapsa cu moartea în locul lui – aceasta pentru a-l face să devină cu adevărat conştient de grozăvia crimei lui şi să-l determine la căinţă şi mărturisire.

Să presupunem apoi, că locţiitorul este gata să fie pentru un timp scurt înainte de moartea sa închis în aceeaşi închisoare,

să aibă parte de aceeaşi disciplină a închisorii şi să sufere aceleaşi încercări şi temeri ca şi fratele vinovat, ca să fie în stare să simtă cu fratele lui în necazul şi suferinţa lui în închisoare. Toate acestea, fără ca fratele vinovat să ştie ceva.

Este clar şi precis, că locţiitorul – atâta timp cât el este închis în închisoare – este într-adevăr în aceleaşi *împrejurări* ca şi fratele vinovat, dar nu în aceeaşi *stare morală*, ci într-o stare total opusă. Starea morală a unuia din fraţi este *vină*, starea morală a celuilalt ar fi o *nevinovăţie* deplină şi desăvârşită.

Deci, cu toate că locţiitorul a mers de bună voie în închisoare, totuşi suferinţele, pe care el le îndură, sunt parte a disciplinei obişnuite din închisoare şi în concordanţă cu legile domnitorului. *În acest sens* se poate spune, că ele au fost executate de domnitor. Însă alături de suferinţele provocate de disciplina închisorii, locţiitorul va trebui să îndure în acelaşi timp suferinţele spirituale lăuntrice şi chinurile, care sunt urmările grozăviei înspăimântătoare ale morţii care ameninţă, sub a căror povară şi fratele vinovat va trebui să rămână atâta timp, până când află că fratele lui a murit în locul lui, şi urmare acestui fapt el devine graţiat şi lăsat liber. De îndată ce el află aceasta, inima lui va fi imediat umplută de durere mare, dar

această durere ar fi o cu totul altă durere decât aceea pe care el a simţit-o până acum. *Înainte* întristarea lui a fost provocată de sentimentul mărimii crimei sale împotriva unui domnitor bun, drept şi milos şi pe baza consecinţelor care el le-a adus asupra lui însuşi. *Acum* el se acuză, că a provocat moartea fratelui său şi este vinovat de sângele fratelui său (vezi Psalmul 51). În afară de aceasta inima lui se consumă printr-un sentiment copleşitor al dragostei fratelui său cu spirit de sacrificiu pentru el.

Diferenţa între suferinţele locţiitorului, în timp ce el este în închisoare, şi durerea lăuntrică şi chinurile la gândul anticipat la moartea îngrozitoare, de care va avea parte, pe de o parte, şi moartea însăşi, pe de altă parte,este foarte clară şi precisă.

Ultima – moartea – era *suplinitoare*; nevinovatul suferea *în locul* vinovatului sau *pentru* vinovat. Şi deoarece pedeapsa, care trebuia dată pentru crimă, a fost executată şi purtată de locţiitor şi domnitorul a acceptat moartea locţiitorului în locul morţii vinovatului, crima făptaşului a fost *ispăşită*, şi el este eliberat de la condamnare. Niciodată el nu va mai gusta moartea, pe care el a meritat-o de fapt, şi nici durerile reale şi suferinţa acestei morţi.

Dimpotrivă, suferinţele în închisoare, care trebuiau să aibă loc ca măsuri guvernamentale de disciplinare sau ca pedeapsă spre *corectare* şi nu spre *condamnare*, nu erau suplinitoare, şi de aceea fratele vinovat este supus în continuare acestor suferinţe, chiar dacă locţiitorul lui va muri, până s-a ajuns la scopul final al pedepsei, şi anume, judecarea de sine, mărturisirea şi pedeapsa.

Anularea sau ispăşirea – dacă vrem să folosim această expresie la ilustrarea anterioară în înţelesul ei juridic şi obişnuit – înseamnă *să plăteşti,* respectiv *să suporţi pedeapsa întreagă, pe care legea o cere pentru crimă*. Astfel, aşa se spune despre un criminal executat: „El şi-a ispăşit crima în spânzurătoare". Nimic altceva mai puţin decât aceasta ispăşeşte contravenţia. Şi acolo unde a avut loc o crimă, pe care stă pedeapsa cu moartea, această contravenţie va fi ispăşită numai prin suferirea acestei pedepse sau cu alte cuvinte: nimic altceva nu satisface cerinţele drepte ale legii. Nimic din ce îndură un criminal aflat sub pedeapsa cu moartea în timpul vieţii sale – fie că este vorba de disciplinarea în închisoare, de durerea lăuntrică a unei conştiinţe încărcate sau simţământul anticipat al groazei care îl aşteaptă prin execuţia ameninţătoare -, nu este ispăşitor în vreun fel, căci prin aceasta

pedeapsa cu moartea nu este plătită.

Acelaşi principiu se aplică – spus cu toată reverenţa - la marea lucrare de ispăşire, care a fost înfăptuită de Domnul nostru Isus Hristos. Nici o suferinţă şi nici o durere, de orice natură, pe care El le-a îndurat în timpul vieţii Lui sfinte, binecuvântate şi desăvârşite pe pământ, nu puteau să *ispăşească* în vreun fel. Să afirmi contrariul, aceasta ar însemna tăgăduirea explicaţiei foarte clară a Scripturii, că „sângele ... face ispăşire pentru suflet" (Leviticul 17.11) şi că „fără vărsare de sânge nu este iertare" (Evrei 9.22).

Aplicarea ilustraţiei de mai sus la suferinţele Domnului nostru în legătură cu rămăşiţa iudaică devine clară, dacă studiem următoarele locuri din Scriptură:

Isaia 63.9

Citatul, care serveşte ca titlu la articolul acesta („În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat") este din Isaia 63.9 „(63:9) În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat şi Îngerul dinaintea feţei Lui i-a salvat: în dragostea Sa şi în îndurarea Sa i-a răscumpărat şi i-a ridicat şi i-a purtat în toate zilele din vechime.". Dacă Duhul lui Hristos a explicat prin profet, că El a fost strâmtorat în *toate* strâmtorările lor, cine

vrea atunci să spună că sunt unele necazuri ale rămăşiţei, de care Hristos nu a avut parte?

Isaia 50.4-6

În Isaia 50.4-6 „(50:4) „Domnul Dumnezeu mi-a dat limba unui ucenic, ca să ştiu cum să ajut cu un cuvânt pe cel obosit. El îmi trezeşte dimineaţă după dimineaţă, îmi trezeşte urechea, ca să ascult ca un ucenic. (50:5) Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea şi nu m-am împotrivit, nu m-am dat înapoi. (50:6) Mi-am dat spatele celor care mă băteau şi obrajii celor care mi smulgeau barba. Nu mi-am ascuns faţa de batjocură şi de scuipare.“ auzim pe Hristos, cum spune prin profet despre Sine Însuşi: „Domnul Dumnezeu Mi-a dat limba unui ucenic, ca să ştiu cum să ajut cu un cuvânt pe cel obosit. El Îmi trezeşte dimineaţă după dimineaţă , Îmi trezeşte urechea, ca să ascult ca un ucenic.” Expresia „ca un ucenic” stă în textul original la plural (*limmudim*, de la rădăcina *lamed* = „a învăţa”) şi este tradus în Isaia 8.16 „(8:16) „Leagă mărturia, pecetluieşte legea între ucenicii Mei“.“ cu „ucenici” şi în Isaia 54.13 „(54:13) Şi toţi fiii tăi vor fi ucenicii Domnului şi mare va fi pacea fiilor tăi.“ cu „cei care sunt învăţaţi”. Şi acesta este înţelesul adevărat al cuvântului, adică „elev” sau „ucenic”. Domnul Isus este arătat aici ca un copil, care în fiecare dimineaţă primeşte o lecţie de la Tatăl Lui, pentru ca El să ştie să ajute cu un cuvânt pe cel obosit.

În versetul următor citim: „Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea.” Înţelesul acestei exprimări îl putem învăţa din Iov 33.16: „El *deschide* urechea oamenilor şi le pecetluieşte *învăţătura*”, şi în Iov 36.10: „Şi *le deschide urechea spre disciplină*.” Cuvântul „învăţătură” din citatul anterior şi cuvântul „disciplină” din citatul acesta este acelaşi cuvânt care în Isaia 53.5 „(53:5) Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui şi prin rănile Lui suntem vindecaţi.“ este tradus cu „pedeapsă”, şi anume *musor*. Înţelesul acestui cuvânt este conform lui Gesenius în lexiconul lui ebraic (Tregelles Edition): „1. Mustrarea copiilor de către părinţii lor, a popoarelor de către împăraţii lor, a oamenilor de către Dumnezeu; 2. Avertisment, disciplinare, în mod deosebit ce primesc copiii de la părinţii lor şi oamenii de la Dumnezeu.”

Dar ca să continuăm cu Isaia 50.5,6: „Şi nu M-am împotrivit, nu M-am dat înapoi. Mi-am dat spatele celor care Mă băteau şi obrajii celor care-Mi smulgeau barba. Nu Mi-am ascuns faţa de batjocură şi de scuipare.” Deci, faţă de cine Hristos nu a fost împotrivitor? Desigur, faţă de Domnul Dumnezeu, faţă de Tatăl. Şi de la ce nu S-a dat înapoi? Răspunsul este dat în versetul 6.

Deci aceasta era ceea ce pentru care Domnul Dumnezeu, Tatăl, I-a deschis urechea în versetul 5, ceea ce avem în

versetul 6, şi anume corectura sau pedeapsa sau disciplinarea. [Remarca traducătorului: Nu că Domnul ar fi avut nevoie de mustrare sau de disciplinare sau de pedeapsă. Însă El S-a pus sub aceste suferinţe, aşa cum în analogia de mai sus locţiitorul a fost de bună voie gata ca înainte de moarte să meargă în închisoare, ca acolo să aibă parte de toate suferinţele închisorii, pe care fratele lui trebuia să le îndure.] Şi în tratamentul, de care Domnul a avut parte prin mâna oamenilor (Matei 26.67; 27.26-31; Luca 22.63-65; 23.1-24,32-39; Ioan 18.22-24,28-40; 19.1-17), Îl vedem în ascultare faţă de învăţătura Tatălui, supunându-Se smerit pedepsei sub care L-a adus Tatăl – cu toate că oamenii erau instrumentele care au exercitat aceasta. Şi astfel El a dovedit înaintea lumii nu numai în moartea Sa pe cruce, ci şi în aceste suferinţe premergătoare, că „El a iubit pe Tatăl" şi „a făcut cum l-a poruncit Tatăl" (Ioan 14.31).

Evrei 5.8 „(5:8) deşi era Fiu, a învăţat ascultarea din cele ce a suferit;" poate fi văzut ca un comentariu al Duhului Sfânt la Isaia 50.4-6: „Deşi era Fiu, a învăţat ascultarea din cele ce a suferit." Deci dacă Domnul nostru în scena finală a vieţii Lui binecuvântate a îndurat suferinţele şi batjocurile, pe care oamenii păcătoşi le-au adus asupra Lui, nu le-a primit El ca venind din mâna Tatălui şi numai instrumental ca venind din mâna oamenilor? Dacă se

citeşte spiritual Psalmul 69.26 „(69:26) Pentru că ei îl persecută pe cel pe care l-ai lovit Tu şi vorbesc de durerea celor răniţi de Tine.“ în lumina din Isaia 50, mai poate fi vreo îndoială cu privire la expresia: „Îl persecută pe Cel pe care L-ai lovit Tu”? Locul acesta poate fi aplicat numai la suferinţele Domnului nostru, care sunt relatate în evanghelii în locurile citate. Şi suferinţele acestea nu erau ispăşitoare! Sau are cineva o câtuşi de mică greutate să înţeleagă sensul şi aplicarea expresiei „a lovi” din Psalmul acesta?

Psalmul 69 se referă foarte clar la suferinţele lui Hristos venite din mâna *omului*, nu numai la cruce, ci şi înainte, şi de aceea la suferinţe care nu erau ispăşitoare. Versetele din Psalmul 69.22-28) dovedesc concludent că urmarea acestor suferinţe este *judecata* şi nu este *har*. [Remarca traducătorului: o altă dovadă pentru aceasta este că rugăciunea Domnului este „la timpul potrivit” (Psalmul 69.13), nu însă când El era părăsit.]

Psalmul 102

Psalmul 102 conţine exprimările lui Hristos din timpul luptei cu moartea în Ghetsimani şi trebuie citit în legătură cu Matei 26.36-46; Marcu 14.32-42; Luca 22.39-46 şi Evrei 5.7 „(5:7) El, în

zilele întrupării Sale, aducând cereri şi rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic şi lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (şi fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase),“. Furia şi mânia, despre care este vorba în Psalmul 102.10 „(102:10) din cauza furiei Tale şi a mâniei Tale; pentru că Tu m-ai ridicat şi m-ai aruncat jos.“, au literalmente şi în primul rând a face cu furia şi mânia lui Dumnezeu, care din punct de vedere al guvernării erau asupra poporului Israel, şi care încă mai sunt. Suferinţele Domnului nostru în Ghetsimani erau în primul rând consecinţa acestora, şi într-un anumit sens – cu toate că desigur într-un mod nespus mai slab – rămăşiţa va trebui să aibă parte de aceste consecinţe în timpul necazului cel mare (Daniel 12.1 „(12:1) Şi, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău; şi va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o naţiune, până în timpul acela. Şi, în timpul acela, poporul tău va fi salvat, oricine va fi găsit scris în carte.“; Matei 24.21 „(24:21) pentru că atunci va fi necaz mare, aşa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată.“). Aceste consecinţe sunt între altele exercitarea deplină a autorităţii lui satan împotriva lor şi prigoana îngrozitoare din partea oamenilor, aşa cum găsim prezentată clar aceasta în Apocalipsa 12.13 „(12:13) Şi, când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a persecutat-o pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.“. Deci în Grădina Ghetsimani şi în scena finală a vieţii Sale Domnul nostru a avut parte de urmările mâniei de drept a lui Dumnezeu asupra poporului Israel, pentru ca El, în împlinirea

cuvântului din Isaia 63.9 „(63:9) În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat şi Îngerul dinaintea feţei Lui i-a salvat: în dragostea Sa şi în îndurarea Sa i-a răscumpărat şi i-a ridicat şi i-a purtat în toate zilele din vechime.“, să fie strâmtorat în toate strâmtorările *lor*, şi aceasta cu scopul că El va fi capabil să simtă împreună cu rămăşiţa, când ea va trece prin necazul cel mare, care în Ieremia 30.7 „(30:7) Vai, pentru că mare este ziua aceea! Nici una nu este asemenea ei; şi este timp de necaz pentru Iacov; dar el va fi salvat din el.“ este numit „timp de necaz pentru Iacov”.

Exercitarea *efectivă* a furiei şi mâniei lui Dumnezeu împotriva poporului a fost îndurată de Domnul nostru din mâna Domnului Dumnezeu, a Tatălui, şi în mod consecvent El a îndurat aceasta *în mod suplinitor şi ispăşitor* pentru popor. De aceea rămăşiţa nu numai că niciodată nu va gusta nici măcar un strop din furia lui Dumnezeu, ci ei vor fi aduşi prin îndurarea Sa suverană şi harul Său în toate binecuvântările noului legământ, spirituale şi pământeşti, deoarece la cruce a avut loc ispăşirea.

Sper ca explicarea acestui verset din psalm (Psalmul 102.10 „(102:10) din cauza furiei Tale şi a mâniei Tale; pentru că Tu m-ai ridicat şi m-ai aruncat jos.“) nu va crea greutăţi pentru acela care are în vedere, că Domnul a suferit permanent sub *urmările* păcatului – de la prima respiraţie în ieslea din Betleem şi până în momentul când

El pe cruce plecându-Şi capul a strigat: „S-a sfârşit!” Să ne imaginăm pentru un moment, că suntem închişi pentru o săptămână sau pentru o zi într-o cameră mortuară, atunci vom avea o imaginare, chiar dacă este numai foarte, foarte slabă, despre ceea ce Domnul nostru în toată desăvârşirea Sa morală ca Om a trebuit să sufere, în timp ce El treizeci şi trei de ani a mers pe pământul acesta în atmosfera stricată a lumii acesteia încărcată cu păcat, sub suspinele creaţiei şi a spectacolului interminabil al suferinţei şi durerilor omeneşti. În acestea precum şi în alte feluri diferite, El a suferit sub *urmările* păcatului omului – fără deosebire, dacă este iudeu sau păgân. În Ghetsimani El nu a suferit exclusiv, dar în mod deosebit din cauza *urmărilor* păcatelor poporului Israel, pentru care El a murit într-un mod cu totul deosebit. Însă El a murit nu numai pentru această naţiune, ci şi pentru ca să adune într-unul pe copiii împrăştiaţi ai lui Dumnezeu (Ioan 11.49-52 „(11:49) Dar unul dintre ei, Caiafa, fiind mare preot în anul acela, le-a spus: „Voi nu ştiţi nimic, (11:50) nici nu gândiţi că este de folos pentru noi să moară un singur om pentru popor şi să nu piară toată naţiunea“. (11:51) Dar aceasta n-a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profeţit că Isus urma să moară pentru naţiune; (11:52) şi nu numai pentru naţiune, ci şi ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi.“).

Psalmul 22

Psalmul 22 se referă exclusiv la suferinţele Domnului nostru pe cruce, atât la suferinţele pe care El le-a îndurat din mâna Tatălui, când „Domnului I-a plăcut să-L zdrobească”, atunci când „L-a lăsat să sufere”, „Şi-a adus sufletul Său o jertfă pentru vină”, cât şi la suferinţele venite din mâna oamenilor.

Isaia 53.5

Expresia „pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui” din Isaia 53.5 „(53:5) Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui şi prin rănile Lui suntem vindecaţi.“ include fără îndoială suferinţele ispăşitoare ale Domnului nostru pe cruce, unde El – prin aceea că a murit pentru poporul Israel – a suferit mânia lui Dumnezeu din cauza păcatului în general, cât şi mânia lui Dumnezeu ca urmare a guvernării Lui peste popor, deoarece poporul stătea sub blestemul unei legi încălcate. Dar cu toate acestea expresia nu exclude suferinţele lui Hristos care nu au fost pentru ispăşire pentru rămăşiţă, la care m-am referit deja. Ei vor trece prin aceste suferinţe în timpul necazului cel mare.

Matei 3.13-17

Există o acţiune în viaţa Domnului nostru, care – dacă se înţelege sensul ei adevărat – este cheia pentru întreaga temă a suferinţelor Sale în legătură cu rămăşiţa iudaică: aceea, că El *S-a lăsat botezat cu botezul lui Ioan.* Motivul, pe care Domnul îl dă pentru aceasta – „aşa se cuvine, să împlinim toată dreptatea" (Matei 3.15) – arată că prin această acţiune Hristos a ocupat public poziţia rămăşiţei şi S-a identificat cu această rămăşiţă, ca stând sub acţiunea de guvernare legitimă a lui Dumnezeu. Dacă s-a înţeles această poziţie, pe care Hristos a luat-o aici, o expresie ca cea din Psalmul 69.5 „(69:5) Dumnezeule, Tu cunoşti nebunia mea, şi greşelile mele nu Ţi sunt ascunse." – „Dumnezeule, Tu cunoşti nebunia mea, şi greşelile mele nu-Ţi sunt ascunse" – va fi clară şi înţeleasă. Aceasta este valabil şi pentru multe alte exprimări asemănătoare din Psalmi, care sunt aplicabile atât la Hristos cât şi la rămăşiţă. Desigur o astfel de exprimare nu este folosită personal de Domnul, sau ar fi aplicabilă personal la El, ci este aplicabilă la El numai în legătură cu rămăşiţa aflată sub guvernarea legitimă a Domnului Dumnezeu, a Dumnezeului lui Israel.

Dacă aceste pasaje diferite din Scriptură, pe care le-am studiat, le-am aplicat la Domnul Isus Hristos în relaţia Lui cu rămăşiţa aleasă a lui Israel, totuşi aceasta nicidecum nu

înseamnă că aplicarea acestor pasaje s-ar limita la aceasta. Dimpotrivă, este aşa, că aplicarea lor deplină în duh la Hristos şi la toţi ai Săi (alături de iudei) nu numai că este permisă, ci chiar poate fi. O astfel de aplicare a acestor pasaje din Scriptură nu am făcut-o, numai pentru faptul că ea nu este subiectul studiului.

Rezumat

Întreaga temă poate fi rezumată în aceste puţine cuvinte:

- Domnul nostru a suferit în *viaţa* Sa sub *urmările păcatului*, din pricina *compasiunii*.
- El a suferit *la cruce* sub *judecata asupra păcatului*, din pricina *ispăşirii*.

Remarcă

Acţiunile Domnului cu Israel conform căilor de guvernare vor avea loc în ultimele zile cu el *ca naţiune,* dar şi rămăşiţa iudaică aleasă le va simţi, căci ea este parte a naţiunii. Este exact aşa ca şi cum lui Dumnezeu I-ar fi plăcut să pedepsească Anglia ca întreg cu judecăţile Sale, să trimită ciumă, foamete sau război

din cauza păcatelor noastre ca naţiune,dar atunci poporul Domnului din ţara aceasta ar simţi urmările judecăţii, deoarece ei înşişi sunt o parte a acestei naţiuni. Pentru ei, credincioşii, această pedepsire va fi însă fără îndoială spre folosul lor (Evrei 12.5-11). Deci când noi vorbim despre suferinţele sfinţilor aflaţi sub acele judecăţi, putem spune ori că ei suferă sub căile de guvernare ale Domnului *cu ei*, sau spunem, că ei suferă sub căile de guvernare ale Lui *cu naţiunea*, şi aceasta nu s-ar contrazice.

În ceea ce priveşte pedeapsa care va veni împotriva poporului Israel în ziua furiei şi mâniei Domnului, scopul şi ţelul final al Domnului este în totalitate diferit: o dată cu privire la partea necredincioasă a poporului şi o dată cu privire la rămăşiţă. Pentru *rămăşiţă* este o judecată *spre corectare, spre restabilire şi spre binecuvântare* (vezi Deuteronomul 8.5,6 „(8:5) Şi recunoaşte în inima ta că, aşa cum ceartă un om pe fiul său, aşa te ceartă pe tine Domnul Dumnezeul tău. (8:6) Şi să păzeşti poruncile Domnului Dumnezeului tău, ca să umbli pe căile Lui şi să te temi de El.“). Pentru partea necredincioasă este o judecată spre *condamnare şi spre pierzare.*

Pe scurt vreau să remarc, că partea necredincioasă a iudeilor este deseori diferenţiată în Psalmi şi în profeţi de rămăşiţă cu titlul „cei păcătoşi”, „cei răi” şi „cei mândri”, în timp ce despre

rămăşiţă se vorbeşte mereu ca „cel sărac”, „cel smerit” şi „cel strâmtorat” (vezi de exemplu Ţefania 3.12,13 „(3:12) Şi voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit şi sărac, şi îşi vor pune încrederea în Numele Domnului. (3:13) Rămăşiţa lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni, nici nu se va găsi în gura lor o limbă înşelătoare; ci ei vor paşte şi se vor culca şi nimeni nu-i va înspăimânta“.“).

Aceia care doresc să primească mai multă lumină despre această temă, ar trebui să studieze cu rugăciune următoarele capitole din Biblie, care sunt numai o mică alegere din multele pasaje: Exodul 34 (unde Domnul este revelat în versetele 6 şi 7 în caracterul Său şi căile Sale de *guvernare* faţă de Israel după încălcarea legământului de pe Sinai), şi Leviticul 26 şi Deuteronomul 28. (În ambele este revelat marele *principiu* al guvernării lui Dumnezeu – şi anume dreptatea şi ca rezultat inevitabil *binecuvântarea ascultării* şi *pedepsirea neascultării* - şi prin aceasta este arătată diferenţa între bine şi rău.) La fel Deuteronomul 29-30; 31.25-29; Psalmul 118; Isaia 26-27; 59-60; 63-66; Ieremia 30-31; Plângerile lui Ieremia 3; Ezechiel 20; 37; Daniel 9.20-27; 11.36-45; 12; Osea 14; Zaharia 11-14; Matei 24; Romani 11; Apocalipsa 12.

Este important să se ştie cum gândeşte Domnul despre aceasta, ce ar trebui să ştim noi ca credincioşi din veacul

timpului de har despre căile Domnului din trecut şi din viitor cu vechiul Său popor. Aceasta ne-o arată apostolul Pavel prin Duhul Sfânt deosebit de clar în 1 Corinteni 10.1-12, unde el vorbeşte despre istoria lui Israel, şi în Romani 11.25 „(11:25) Pentru că nu doresc să nu ştiţi, fraţilor, taina aceasta, ca să nu fiţi înţelepţi în voi înşivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea naţiunilor;“, unde ele descrie ţelurile Domnului cu ei după aceea – şi anume îndurare şi har. În ambele cazuri el spune: „Nu vreau, fraţilor, să fiţi neştiutori.” Prezentarea măreaţă a înţelepciunii lui Dumnezeu în felul în care El realizează ţelurile Lui de binecuvântare pentru Israel produce o aşa admiraţie la apostol, că la sfârşitul acestui capitol el rosteşte această doxologie măreaţă – unul din pasajele cele mai minunate din toată Biblia.

Tradus de la: Gedanken über die Leiden des Herrn

Titlul original: „A Few Words on the Sufferings of Christ“, apărut iniţial în anul 1867 la Morrish,
Tradus din *Precious Truth revived and defended through J.N. Darby*, (capitolul 10.4), Present Truth Publishers, vol. 3, pag. 19–24.

Traducere: Ion Simionescu